

Οικουμενικός Πατριάρχης: “Μέρα - νύχτα δοξολογώ τον πάνδωρο Κύριο για όσα χάρισε αφειδώλευτα στον ικέτη του”

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

***“Μέρα - νύχτα δοξολογώ τον πάνδωρο Κύριο για όσα χάρισε
αφειδώλευτα στον ικέτη του, κρατύνοντας και καθοδηγώντας
τον σέ όλα τά στάδια, σέ όλες τίς περιστάσεις, σέ όλες τίς
αποφάσεις τῆς ζωῆς του”. Αυτό επεσήμανε, μεταξύ άλλων, ο
Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος κατά την
αντιφώνησή του στο Δείπνο το οποίο παρέθεσε εχθές το
βράδυ, Τετάρτη 21 Οκτωβρίου 2026, στην Κωνσταντινούπολη,
η Ιεραρχία του Οικουμενικού Θρόνου σε συνεργασία με τον
Σύνδεσμο Υποστήριξης Ρωμαίικων Κοινοτήτων και Ιδρυμάτων
(ΣΥΡΚΙ) με αφορμή τη συμπλήρωση 35 ετών από την εκλογή***

του Παναγιωτάτου.

Στο Δείπνο παρακάθησαν η κ. Λίνα Μενδώνη, Υπουργός Πολιτισμού της Ελλάδας, η οποία εκπροσώπησε την Ελληνική κυβέρνηση, Ιεράρχες του Οικουμενικού Θρόνου, εκπρόσωποι Αρχών και Θεσμών, ο Πρόεδρος του ΣΥΡΚΙ κ. Γεώργιος Παπαλιάρης, οι Πρόεδροι των Αδελφοτήτων των Οφφικιαλίων του Θρόνου με μέλη τους, κληρικοί και μοναχοί.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος απηύθυνε προς όλους χαιρετισμό τιμής, αγάπης και ειλικρινούς ευχαριστίας για την παρουσία τους στο εόρτιο αυτό δείπνο, για την επέτειο της εκλογής του στον Αποστολικό, Πατριαρχικό και Οικουμενικό Θρόνο της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως πριν από τριάντα πέντε χρόνια.

Αναλυτικά ανέφερε:

Μέ πολλή συστολή και συγκίνηση άκουσαμε όσα ανέφεραν για τό ταπεινό μας πρόσωπο ο Ιερώτατος αδελφός άγιος Χαλκηδόνης, έκ προσώπου τής Ιεραρχίας του Θρόνου, και ο Έντιμολογιώτατος Πρόεδρος του ΣΥΡΚΙ Αρχων κύριος Γεώργιος Παπαλιάρης έκ μέρους τής ένταϋθα Όμογενείας. Όπως σέ όλες τίς παρόμοιες έκδηλώσεις, έτσι και άπόψε, μετριάζει τήν άμηχανία μας ή βεβαιότης ότι ο έπαινος και ή τιμή άπευθύνονται πρός τό Οίкуμενικό Πατριαρχείο, ως άναγνώριση τής μαρτυρίας και τής προσφορᾶς του. Όντως, ή Άγία του Χριστού Μεγάλη Έκκλησία άξίζει τόν σεβασμό και τίς τιμές. Διακονεί τόν λαόν του Θεού, τον αγιάζει, τόν διαποιμαίνει, παράγει πνευματικό πολιτισμό μέ πανανθρώπινη έμβέλεια. Σφράγισε τήν ιστορία μας και τήν ιστορία τής οίкуμένης, και έξακολουθεϊ νά φωτίζει, νά οίκοδομῇ, νά πρωτοπορῇ, πάντοτε άκλόνητα προσηλωμένη στην Παράδοση τής Άληθείας και έμπνεόμενη από αύτή. Χάρη στην Έκκλησία έπεβίωσε τό Γένος στά πέτρινα χρόνια, διέσωσε τήν πίστη του, τή γλώσσα του, τήν ιδιοπροσωπία του. Και σήμερα, ή Μεγάλη Έκκλησία συμβάλλει στη διάδοση και έφαρμογή των άξιων τής ειρήνης, τής άλληλεγγύης, του διαλόγου, τής ένότητος, του σεβασμού τής ιερότητος του άνθρωπίνου προσώπου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων του.

Στό πνεύμα αυτό, άπευθύνουμε πρός όλους σας χαιρετισμό τιμής, αγάπης και ειλικρινούς εύχαριστίας για τήν παρουσία σας στό έόρτιο αυτό δείπνο, τό όποιο παραθέτει, όπως όλοι γνωρίζετε, ή περί ήμᾶς σεβασμία Ιεραρχία έν συνεργασία μέ τό ΣΥΡΚΙ, για τήν επέτειο τής εκλογής μας στον Αποστολικό, Πατριαρχικό και Οίкуμενικό Θρόνο τής Έκκλησίας τής Κωνσταντινουπόλεως πριν από τριάντα

πέντε χρόνια.

Ἡ ἀποψινὴ Σύναξη εἶναι γιὰ μᾶς καιρὸς δοξολογίας, εὐχαριστίας καὶ ἐνθυμήσεως. Δοξάζουμε τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν γιὰ ὅσα ἀνεκτίμητα μᾶς ἐπεδαψίλευσεν ἡ ἀνερμήνευτη πρόνοια, ἡ ἀνεξιχνίαστη ἀγαθότης καὶ ἡ ἀκατάληπτη κηδεμονία Του. Πάμπολλα καὶ οὐσιώδη ὀφείλουμε στή γενέτειρά μας, τὴν «παιπαλόεσσαν» Ἰμβρο. Ἐνθυμούμαστε ὅλους ἐκείνους, στοὺς ὁποίους χρεωστοῦμε, μετὰ Θεόν, τὰ πάντα, τό ζῆν καὶ τό εὖ ζῆν, τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ γράμματα, τὸν φόβο Θεοῦ καὶ τὴν πορεία μας πρὸς τὴν ἱερωσύνη. Πολλῶν ἔνεκα μνημονεύουμε εὐγνωμόνως τὸν μακαριστὸ Γέροντα καὶ εὐεργέτη μας, Μητροπολίτη Χαλκηδόνης κυρὸν Μελίτωνα, τὴν ἐμβληματικὴ αὐτὴ μορφή τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ τῆς χριστιανικῆς Οἰκουμένης.

Τὴ θεολογικὴ μας ταυτότητα ἐσφυρηλάτησεν ἡ μαθητεία στὴ Χαλκίτιδα Θεολογικὴ Σχολή καὶ τὴν ἐμπλούτισε ἡ συνέχιση τῶν σπουδῶν μας ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ. Ἄνωθεν εὐδοκίᾳ ἀξιωθήκαμε νὰ διακονήσουμε ἐν Φαναρίῳ ἀπὸ τό 1972, γιὰ πενήντα τέσσερα ολόκληρα χρόνια, ἀπὸ δέ τό 1991 ὡς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Πολλὰ ὀφείλουμε στοὺς συγκυρηναίους ἀδελφούς Ἱεράρχες, τοὺς γενναίους συναγωνιστές μας στὴν ἐκκλησιαστικὴ διακονία, καθὼς καὶ στὰ προσφιλέστατα μέλη τῆς ἐνταῦθα Ὁμογενείας. Στὴν Πόλη τοῦ Κωνσταντίνου, τὴν κοιτίδα τῆς Ρωμηοσύνης, πορευθήκαμε μαζί ἐν καιροῖς εὐδίας καὶ κλύδωνος, περπατήσαμε στοὺς δρόμους ὅπου βάδισαν οἱ πρόγονοί μας, αὐτοὶ πού δημιούργησαν τὸν «ἔνδοξο μας Βυζαντινισμό».

Ἡ διακονία τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ μακρά πορεία μας στή ζωή μᾶς δίδαξε νά σκεπτόμαστε ὑψηλά γιά τόν ἄνθρωπο καί νά ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στή δύναμη τῆς θεόδοτης ἐλευθερίας του. Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, δικαιοσύνη καί εἰρήνη ἐκεῖ εἶναι παρών ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐμπνέει καί στηρίζει τήν προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου καί τόν καθιστᾷ «Θεοῦ συνεργόν». Ἡ πίστη εἰς Θεόν ζῶντα καί στόν ἐν Αὐτῷ αἰώνιο προορισμό μας, δίνει στήν ὑπαρξή μας αἰώνια προοπτική, μᾶς ἀπελευθερώνει ἀπό τά δεσμά τῆς ματαιότητος, ἐνισχύει τίς δημιουργικές μας δυνάμεις. «Τοῖς ἀγαπῶσι τόν Θεόν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν» (Ρωμ. η', 28). Ἀντιθέτως, ἂν βλέπουμε τή ζωή μας ὡς σισύφειο ἔργο, ἂν πιστεύουμε στήν τυχαιότητα τῆς ὑπαρξῆς μας καί θεωροῦμε τόν θάνατο ὀριστικό τέλος καί ἐκμηδενισμό μας, τότε ὀδηγούμαστε σέ ποικίλους διχασμούς, σέ συρρικνωτικές προσεγγίσεις τῆς ζωῆς καί σέ σχετικοποιήσεις, ἐγκλωβιζόμαστε σέ μιά δῆθεν ἀνυπέρβλητη ἀρνητικότητα καί ἀπαισιοδοξία. Κατανοεῖτε ὅλοι σας, πόσο καταλυτική σημασία ἔχει ἡ εἰκόνα τήν ὁποία ἔχουμε γιά τό νόημα τῆς ζωῆς καί τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη, στήν ἐποχή τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης καί τῆς ἐπερχόμενης ρομποτοκρατίας, τοῦ «μετανθρώπου» καί τῆς ἀρχῆς «Ὅλα ἐπιτρέπονται», μέσα στή σύγχρονη ἀσάφεια καί ἀμφισημία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Ἐκλεκτοί συνδαιτυμόνες,

Σέ στιγμές, ὅπου συμπυκνώνεται ἡ ζωή, συνειδητοποιοῦμε ὅτι αὐτό πού εἴμαστε δέν εἶναι δικό μας ἔργο, ἀλλά εὐλογία καί δῶρο τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι τό ὀφείλουμε σέ μία δύναμη πέρα ἀπό τόν ἑαυτό μας. Μέρα – νύχτα δοξολογῶ τόν πάνδωρο Κύριο γιά ὅσα χάρισε ἀφειδώλευτα στόν ἱκέτη του, κρατύνοντας καί καθοδηγώντας τον σέ ὅλα τά στάδια, σέ ὅλες τίς περιστάσεις, σέ ὅλες τίς ἀποφάσεις τῆς ζωῆς του. Ὁ φιλόανθρωπος Κύριος τῆς δόξης μοῦ δώρισε τήν πίστη ὡς ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στό θέλημα καί στήν πρόνοιά Του, ὡς ἀνοικτοσύνη καί ἔξοδο στόν κόσμο, ὡς ζωή μαρτυρίας, κοινωνίας καί διαλόγου, ὡς συνάτηση καί εἰρηνική συνύπαρξη μέ τόν συνάνθρωπο.

Κατακλείοντας, ἐπικαλούμαστε τίς δεήσεις σας πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ ἐλέους γιὰ νὰ μᾶς ἐνισχύῃ στή διακονία τῆς Ἐκκλησίας Του, ὅσον Ἐκεῖνος εὐδοκήσῃ. Εὐχαριστοῦμε τὴν ἐκπρόσωπο τῆς Ἑλληνικῆς Κυβέρνησης, Ὑπουργό Πολιτισμοῦ Εξοχωτάτη κυρία Μενδώνη καὶ τὴ συνοδεία της γιὰ τὴν τιμητική παρουσία τους, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἐκπροσώπους Θεσμῶν καὶ Ἀρχῶν. Θερμές εὐχαριστίες ἀπευθύνουμε ἀκόμη μία φορά πρὸς τὰ σεβάσματα Μέλη τῆς Ἱεραρχίας, πρὸς τοὺς λοιποὺς κληρικοὺς καὶ τοὺς μοναστάς, πρὸς τοὺς Ἀρχοντας Ὁφφικιαλίου τοῦ Θρόνου, πρὸς τοὺς συμβαλόντας στὴν κάλυψη τῶν ἐξόδων τῆς παρούσας ὑπέροχης ἐκδήλωσης. Εὐχαριστοῦμε τοὺς θεσμικοὺς φορεῖς καὶ τὰ μέλη τῆς Ὁμογενείας γιὰ τὴν ἀγάπη τους, καὶ ὅλους καὶ ὅλες ἐσᾶς γιὰ τὴν πρόφρονα καὶ τιμητική γιὰ τό πρόσωπο τοῦ Πατριάρχου σας παρουσία καὶ συμμετοχή σας.

Ὁ Θεὸς τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀγάπης νὰ σᾶς εὐλογῇ καὶ νὰ κατευθύνῃ τὰ βήματά σας εἰς ὁδὸν εἰρήνης καὶ ἀληθείας.

Γένοιτο!

Η ομιλία του Μητροπολίτη Γέροντος Χαλκηδόνος Εμμανουήλ

Εξ ονόματος της Ιεραρχίας του Οικουμενικού Θρόνου κατά το Δείπνο ομιλία απηύθυνε ο Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος **κ. Εμμανουήλ** αναφέροντας τα εξής:

«Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ» (Ψαλμ. 117, 24). Ὁ δοξολογικὸς αὐτὸς στίχος τοῦ Δαυϊτικοῦ Ψαλτηρίου ἀναβλύζει αὐθορμήτως ἀπὸ τῶν χειλέων καὶ τῶν καρδιῶν ὅλων ἡμῶν κατὰ τὴν φωταυγὴ αὐτὴν ἐσπέραν τῆς 21ης Ὀκτωβρίου, καθὼς συνηθροίσθημεν εἰς τὴν φιλόξενον αἴθουσαν «Ambassador» διὰ νὰ τιμήσωμεν τὴν συμπλήρωσιν τριάκοντα πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς θεοκινήτου ἐκλογῆς καὶ ἀναρρήσεως τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος εἰς τὸν Ἀγιώτατον Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον. Πέριξ ἡμῶν ἡ Βασιλὶς τῶν Πόλεων, ἐκτεινομένη ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Κερατίου Κόλπου, ἀναπαύεται ὑπὸ τὸν φθινοπωρινὸν οὐρανόν, ἐκεῖ ὅπου ὁ χρόνος συνομιλεῖ σιωπηλῶς μετὰ τῆς αἰωνιότητος.

Διὰ τῆς φωνῆς τοῦ προλαλήσαντος ὠμίλησεν ἡ καρδιά τῆς Ῥωμιοσύνης τῆς Πόλεως, τῆς Ἰμβρου καὶ τῆς Τενέδου, ἡ ὁποία ἀναγνωρίζει εἰς τὸ πρόσωπον Ὑμῶν τὸν στοργικὸν πατέρα τῶν Κοινοτήτων, τῶν σχολείων καὶ τῶν εὐαγῶν ἡμῶν καθιδρυμάτων. Ἀμέσως κατόπιν, τὰ βλέμματα ἡμῶν ἐστράφησαν πρὸς τὴν μεγάλην κεντρικὴν ὁθόνην καὶ τὰς τέσσαρας ὁθόνας τῆς αἰθούσης, ὅπου τὰ φωτογραφικὰ στιγμιότυπα τῆς βιοτῆς Ὑμῶν καὶ αἱ δύο ἐξαίρετοι ταινίαι τεκμηριώσεως, ἡ μία μερίμνη τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ ἑτέρα τῆς Ἑλληνικῆς Ῥαδιοφωνίας Τηλεοράσεως, ἐζωντάνευσαν ἐνώπιον ἡμῶν τὴν πορείαν τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Καὶ ὅταν πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἡ διακεκριμένη συνθέτρια κυρία Εὐανθία Ῥεμπούτσικα ἐπλήρωσε τὸν χῶρον τοῦτον διὰ τῶν μελωδιῶν αὐτῆς, ἤσθάνθημεν ὅλοι ὅτι ἡ μουσικὴ ἐξέφρασεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἱ λέξεις δυσκολεύονται κάποτε νὰ χωρήσουν, τὴν μυστικὴν δηλαδὴ ποίησιν μιᾶς ζωῆς ἀφιερωμένης ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Παρακολουθῶν τὰς εἰκόνας αὐτὰς νὰ διαδέχωνται ἡ μία τὴν ἄλλην, ἐσκεπτόμην ὅτι ἡ Πατριαρχία τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀκοίμητον κανδήλαν, ἡ ὁποία καίει ἡμέραν καὶ νύκτα ἐνώπιον τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τοῦ Πατριαρχικοῦ ἡμῶν Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸ Φανάριον. Ἐκτὸς τῶν τοίχων τοῦ Ναοῦ, κατὰ τὰ τριάκοντα πέντε αὐτὰ ἔτη, οἱ ἄνεμοι τῆς ἱστορίας ἔπνευσαν πολλάκις σφοδροί, τὰ ρεύματα τῆς ἐποχῆς μετεβλήθησαν, νέαι τρικυμῖαι

ἡγέρθησαν εἰς τὴν οἰκουμένην καὶ παλαιὰ σύνορα ἀνετράπησαν. Ἐντὸς ὅμως τοῦ Ἱεροῦ Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ φλόξ τῆς κανδήλης παρέμεινεν ὀρθία, γαληνιαία καὶ ἀνέσπερος, τρεφομένη ἐκ τοῦ καθαροῦ ἐλαίου τῆς πίστεως, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀδιαλείπτου ἐγρηγόρσεως τοῦ Πατριάρχου ἡμῶν. Αὕτῃ ἡ μικρὰ φλόξ τοῦ Φαναρίου κατέστη φάρος πνευματικός, ὁ ὁποῖος ἀπλώνει τὸ φῶς αὐτοῦ ὑπεράνω τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ἡπείρων, διὰ νὰ δεικνύῃ εἰς τὰ πλοῖα τῶν ἀνθρώπων τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλπίδος.

Ἐκ μέρους πάσης τῆς περὶ Ὑμᾶς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἵσταμαι ἀπόψε ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος μετ' ἰδιαίτερου ἐσωτερικοῦ δέους, κομίζων τὴν υἱικὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν μαρτυρίαν ὅλων τῶν ἀδελφῶν Ἀρχιερέων. Διότι αὖριον, τὴν 22αν Ὀκτωβρίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 2026, συμπληροῦνται ἀκριβῶς τριάκοντα πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς εὐσήμες ἐκείνης ἡμέρας τοῦ 1991, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Θεία Πρόνοια καὶ ἡ ὁμόφωνος ψῆφος τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐκάλεσαν τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα νὰ παραλάβῃ τοὺς οἵακας τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τόσον οἱ διακονοῦντες ἐνταῦθα εἰς τὴν ἔδραν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ὅσον καὶ οἱ ποιμαίνοντες τὰς ἐπαρχίας Αὐτῆς ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, ἔχομεν τὸ μοναδικὸν προνόμιον νὰ βλέπωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς πῶς βιώνεται καθ' ἡμέραν τὸ ἅγιον χρῖσμα τῆς Πατριαρχικῆς εὐθύνης. Εἰς τὰς συνεδρίας τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς τὰς Συνάξεις τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου, εἰς τὰς πανορθόδοξους συναντήσεις καὶ εἰς τὰς ποιμαντικὰς περιοδείας καὶ τὰς ἐπισήμους ἐπισκέψεις ἀνὰ τὴν οἰκουμένην, ἐγνωρίσαμεν τὸν τρόπον καθ' ὃν ἡ Ὑμετέρα Θειοτάτη Παναγιότης βαστάζει τὴν μέριμναν πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Εἶδομεν τὴν νηφαλιότητα τῆς κρίσεως ὕμῶν εἰς ὥρας βαρυσημάντων ἀποφάσεων. Εἶδομεν τὴν ἀκλόνητον προσήλωσιν εἰς τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦν εἰς τὰς χεῖρας ὕμῶν ὡς φάρμακα σωτηρίας καὶ ἐνότητος. Εἶδομεν πῶς ἡ ὑπερόριος καὶ πρωτεύθυνος διακονία τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας μετουσιώνεται διὰ τοῦ προσώπου ὕμῶν εἰς ἔμπρακτον πατρότητα, ἡ ὁποία ἀκούει, θεραπεύει, συμφιλιώνει καὶ ἀνακαινίζει.

Εἰς τὴν θεολογικὴν συνείδησιν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, τὸ πρωτεῖον τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως εἶναι πρὸ παντὸς πρωτεῖον σταυροῦ, κενώσεως καὶ θυσιαστικῆς προσφορᾶς. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν τριάκοντα πέντε τούτων ἐτῶν, ἐπορεύθητε ἔχοντες γνώμονα τὴν ἀποστολικὴν παραγγελίαν τοῦ οὐρανοβάμονος Παύλου πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον: «Σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστήσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» (Β' Τιμ. 2, 15). Ὁρθοτομοῦντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἀνεδείξατε τὴν συνοδικότητα ὡς τὴν ἰδίαν τὴν ἀναπνοὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐκαλλιεργήσατε μεθ' ὑπομονῆς γεωργοῦ τὸν ἀγρὸν τῆς διορθοδόξου καταλλαγῆς, προηδρεύσατε τῶν Συνάξεων τῶν Ὁρθοδόξων Προκαθημένων, ὠδηγήσατε τὸ

ἐκκλησιαστικὸν σκάφος εἰς τὸν ἱστορικὸν λιμένα τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου ἐν Κρήτῃ, καὶ ἐτείνατε χεῖρα ἀρωγῆς καὶ θεραπείας ὅπου τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἐδοκιμάζετο ὑπὸ χρονιζόντων τραυμάτων καὶ διαιρέσεων, χαρίσαντες τὴν κανονικὴν αὐτοκεφαλίαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας.

Τὸ αὐτὸ ἦθος ἐπεδείξατε καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς Ὁρθοδοξίας, στηρίζοντες τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μετὰ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει χιλίων ἐπτακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπηγγείλατε εἰς τὴν Νίκαιαν τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ὁμοῦ μετὰ τοῦ Πάπα Ῥώμης Λέοντος ΙΔ΄ καὶ ἐκπροσώπων πολλῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Ἦδη δὲ κατὰ τὸ 1994, ὅτε συνῆλθεν ἐνταῦθα, ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ Διάσκεψις διὰ τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Ἀνεκτικότητα, ἡγέται Χριστιανοί, Μουσουλμάνοι καὶ Ἰουδαῖοι ὑπέγραψαν μετὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος τὴν Διακήρυξιν τοῦ Βοσπόρου, ἡ ὁποία ἐπανέλαβεν ὅτι ἔγκλημα διαπραττόμενον ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας εἶναι ἔγκλημα κατὰ τῆς θρησκείας, καὶ ἔκτοτε ὁ διάλογος μετὰ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ Ἰσλάμ ἀποτελεῖ σταθερὰν μέριμναν τῆς Πατριαρχίας Ὑμῶν.

Παραλλήλως, ἐδιδάξατε εἰς ὅλους ἡμᾶς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς κληρικοὺς τοῦ Θρόνου ὅτι ἡ Θεία Λειτουργία συνεχίζεται μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου καὶ τῆς κτίσεως ὁλοκλήρου. Κάθε φορὰν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ἱεουργεῖ, εἴτε ἐντὸς τοῦ Πανιέρου Πατριαρχικοῦ Ναοῦ, εἴτε εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς, εἴτε εἰς τὰ ἱερὰ προσκυνήματα τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ λόγος Αὐτῆς γίνεται φωνὴ τῶν ἀφώνων, παρηγορία τῶν προσφύγων, προστασία τῆς παιδικῆς ἀθωότητος καὶ ὑπεράσπισις τῆς πληγωμένης Δημιουργίας τοῦ Θεοῦ. Ἐχαρακτηρίσατε πρῶτος ἐκ τῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν ἀμαρτίαν τὴν καταστροφὴν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, καὶ διὰ τῶν διεθνῶν συμποσίων «Θρησκεία, Ἐπιστήμη καὶ Περιβάλλον», ἀπὸ τῆς Πάτμου ἕως τοῦ Ἀμαζονίου καὶ τῆς Ἀρκτικῆς, συνεκεντρώσατε θεολόγους καὶ ἐπιστήμονας μετὰ κυβερνητικῶν ἀξιωματούχων, διὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ κοινοῦ τὸν στεναγμὸν τῆς κτίσεως. Διὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἡ διεθνὴς κοινότης ἀπεκάλεσε τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα «Πράσινον Πατριάρχην».

Ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν Ὑμῶν, αἱ ἐπαρχίαι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου εἰς τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Αὐστραλίαν καὶ τὴν Ἀσίαν ἦνθησαν, ἀνέπτυξαν τὰς ἐνορίας καὶ τὰ καθιδρύματα αὐτῶν καὶ κατέστησαν φωτεινὰ κέντρα μαρτυρίας τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος ἐν μέσῳ τοῦ συγχρόνου πολυπολιτισμικοῦ κόσμου.

Ἐπειδὴ δὲ μεταξὺ ἡμῶν παρίστανται ἀπόψε ἐκλεκτοὶ διπλωμάται, Ἄρχοντες καὶ φίλοι ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐπιτρέψατε εἰς τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότητα νὰ ἀπευθύνω ὀλίγους λόγους καὶ εἰς τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

Your All-Holiness, Your Beatitude, Your Eminences, Your Excellencies, Mr. Ambassador, Archons of the Ecumenical Throne, and beloved friends from abroad, tonight we gather on the shores of the Bosphorus to celebrate thirty-five luminous years since the election of His All-Holiness Ecumenical Patriarch Bartholomew to the Apostolic Throne of Constantinople. Throughout these decades of profound global transformation, His All-Holiness has stood as a tireless bridge-builder among nations, Churches, faiths, and cultures, reminding humanity that true spiritual leadership is born of humility, dialogue, and sacrificial love. From the historic courtyard of the Phanar, his prophetic voice for the protection of God's creation, for human dignity, and for reconciliation has touched hearts in every corner of the earth. On behalf of the Hierarchy of the Ecumenical Throne across the world, we thank all of you who have traveled from afar to join the local community of this City in honoring a universal shepherd of peace and hope.

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἐκ μέσης καρδίας καὶ ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, εὐλαβῶς κατασπάζομαι τὴν χαριτόβρυτον Ὑμῶν Δεξιὰν καὶ προσεύχομαι ὅπως ὁ Κύριος τῆς δόξης χαρίζηται εἰς τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα ὑγίειαν ἀκλόνητον, δύναμιν ἄνωθεν καὶ μακρότητα ἡμερῶν, διὰ νὰ συνεχίζη ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη νὰ φωτίζη ἀπὸ τοῦ Φαναρίου τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν καὶ σύμπασαν τὴν Οἰκουμένην. Εἰς πολλὰ ἔτη, Παναγιώτατε Δέσποτα!

Ομιλία ἀπηύθυνε καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ ΣΥ.Ρ.ΚΙ., κ. Γεώργιος Παπαλιάρης:

Ἐχω ἀπόψε τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ καὶ τὴ μεγάλη συγκίνηση, ὡς Πρόεδρος τοῦ ΣΥ.Ρ.Κ.Ι, νὰ χαιρετίσω αὐτὴ τὴν ὀμορφὴ ἀποψινὴ ὁμήγυρη καὶ νὰ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα βαθύτατου σεβασμοῦ, ἀγάπης καὶ ευγνωμοσύνης τῆς Ομογένειάς μας πρὸς τὸ σεπτὸ πρόσωπο τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην μας κ.κ. Βαρθολομαίου.

Ιδιαίτερη χαρά μάς προσφέρει η παρουσία των Ιεραρχών, των κληρικών και των Αρχόντων που ήρθαν από την Αμερική, την Αυστραλία και από άλλες επαρχίες του Οικουμενικού Θρόνου ανά τον κόσμο, για να ενώσουν απόψε τη δική τους τιμή και ευγνωμοσύνη με εκείνη της Ομογένειας της Πόλης.

Ευχαριστούμε θερμά όλους εσάς που ανταποκριθήκατε στην πρόσκλησή μας και βρίσκεστε εδώ, σε αυτή την ξεχωριστή βραδιά.

Αύριο, 22 Οκτωβρίου 2026, συμπληρώνονται ακριβώς τριάντα πέντε χρόνια από την ημέρα κατά την οποία ο Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνης Βαρθολομαίος εξελέγη παμψηφεί στον πάνσεπτο Οικουμενικό Θρόνο.

Τριάντα πέντε χρόνια Πατριαρχικής διακονίας.

Τριάντα πέντε χρόνια αδιάλειπτης προσφοράς στη Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, στην ανά τον κόσμο Ορθοδοξία, στην Ομογένεια και στον άνθρωπο.

Απόψε, λοιπόν, δεν συγκεντρωθήκαμε απλώς για να τιμήσουμε μία επέτειο.

Συγκεντρωθήκαμε για να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας για μία ολόκληρη πορεία πίστεως, ευθύνης, αγώνα και προσφοράς.

Μία πορεία που άρχισε σε μια ιδιαίτερα δύσκολη εποχή και συνεχίστηκε μέσα σε έναν κόσμο που άλλαξε ριζικά. Σύνορα μετακινήθηκαν, κοινωνίες δοκιμάστηκαν, νέες συγκρούσεις γεννήθηκαν, παλαιές βεβαιότητες κλονίστηκαν. Μέσα σε αυτές τις μεγάλες μεταβολές, το Οικουμενικό Πατριαρχείο, υπό την ηγεσία σας, Παναγιώτατε, κατόρθωσε να κρατήσει σταθερή την πνευματική του πυξίδα και, συγχρόνως, να απευθύνει τον λόγο της Ορθοδοξίας στον σύγχρονο άνθρωπο.

Κατά τη διάρκεια αυτών των τριάντα πέντε ετών εργαστήκατε ακατάπαυστα για την ενότητα και τη συνεργασία των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών. Με υπομονή, επιμονή και βαθιά συναίσθηση της ιστορικής ευθύνης του Πρωτοθρόνου Πατριαρχείου, υπηρετήσατε τον συντονιστικό και οικουμενικό ρόλο της Μητρός Εκκλησίας.

Κορυφαίος σταθμός αυτής της προσπάθειας υπήρξε η σύγκληση της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας στην Κρήτη, το 2016. Ένα γεγονός ιστορικό, καρπός μακράς προετοιμασίας και διαρκούς μέριμνας για την κοινή μαρτυρία της Ορθοδοξίας στον σύγχρονο κόσμο.

Παράλληλα, αναδείξατε τον διάλογο σε βασικό δρόμο συνεννοήσεως και καταλλαγής: τον διάλογο μεταξύ των Ορθοδόξων Εκκλησιών, μεταξύ των χριστιανικών δογμάτων, μεταξύ των θρησκειών, των πολιτισμών και των λαών. Σε έναν κόσμο που συχνά υψώνει τείχη, ο δικός σας λόγος επιμένει να οικοδομεί

γέφυρες.

Υψώσατε σταθερά τη φωνή σας υπέρ της ειρήνης, της δικαιοσύνης, της ελευθερίας και του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Σταθήκατε στο πλευρό των θυμάτων του πολέμου, της φτώχειας, της προσφυγιάς, των διακρίσεων και της κοινωνικής αδικίας. Υπενθυμίσατε ότι η πίστη δεν μπορεί να μένει αδιάφορη μπροστά στον ανθρώπινο πόνο και ότι κάθε άνθρωπος, ανεξάρτητα από την καταγωγή, τη γλώσσα ή τη θρησκεία του, είναι φορέας ανεκτίμητης αξίας.

Ιδιαίτερη θέση στο έργο σας κατέχει η πρωτοποριακή δράση για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος. Σε μια εποχή κατά την οποία η οικολογική κρίση δεν είχε ακόμη λάβει τη σημερινή θέση στη διεθνή συζήτηση, εσείς μιλήσατε με τόλμη για τη διαφύλαξη της Δημιουργίας ως πνευματικό και ηθικό χρέος.

Με διεθνείς πρωτοβουλίες, συνέδρια, συναντήσεις και μηνύματα αναδείξατε ότι η καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος δεν αποτελεί μόνο τεχνικό ή οικονομικό πρόβλημα. Είναι ζήτημα ευθύνης απέναντι στον Θεό, στον συνάνθρωπο και στις επόμενες γενιές. Για αυτή την πρωτοπόρο μαρτυρία η διεθνής κοινότητα σας αναγνώρισε ως τον «Πράσινο Πατριάρχη».

Όλα αυτά συγκροτούν ένα έργο με οικουμενική ακτινοβολία. Ένα έργο που έχει καταστήσει το ταπεινό Φανάρι σημείο αναφοράς για την Ορθοδοξία και συνομιλητή σε ολόκληρο τον κόσμο.

Επιτρέψτε μου, όμως, Παναγιώτατε, από αυτό το σημείο και έπειτα να μιλήσω περισσότερο ως Ρωμιός της Πόλης και ως εκπρόσωπος των κοινοτικών μας ιδρυμάτων.

Γιατί για ολόκληρη την Ορθοδοξία είστε ο Οικουμενικός Πατριάρχης, ο Πρώτος μεταξύ ίσων των Ορθοδόξων Προκαθημένων και ο ακαταπόνητος διάκονος της ενότητας της Εκκλησίας.

Για εμάς, όμως, τους Ρωμιούς της Πόλης, της Ίμβρου και της Τενέδου, είστε συγχρόνως ο Πατριάρχης μας.

Ο άνθρωπος στον οποίο στρεφόμαστε στις δύσκολες στιγμές. Ο πνευματικός πατέρας που συμμερίζεται τις αγωνίες μας, χαίρεται με τις επιτυχίες μας, μας ενθαρρύνει στις απογοητεύσεις και μας καλεί να παραμένουμε ενωμένοι, δημιουργικοί και αισιόδοξοι.

Κατά τη διάρκεια αυτών των τριάντα πέντε ετών σταθήκατε με ξεχωριστή πατρική μέριμνα δίπλα στις ρωμαίικες Κοινότητες και στα κοινωφελή μας

ιδρύματα. Επισκεφθήκατε τις ενορίες μας, λειτουργήσατε στους ναούς μας, συμμετείχατε στις επετείους, στις γιορτές και στις εκδηλώσεις μας. Βρεθήκατε κοντά μας όχι μόνο στις επίσημες και πανηγυρικές περιστάσεις, αλλά και στις καθημερινές δυσκολίες, στις αγωνίες και στις ανάγκες μας.

Η παρουσία σας μάς έδωσε δύναμη. Μας υπενθύμισε ότι οι Κοινότητές μας, ακόμη και όταν είναι ολιγάριθμες, δεν είναι λησμονημένες ούτε ασήμαντες. Κάθε ναός, κάθε σχολείο, κάθε ευαγές ίδρυμα, κάθε ρωμαίικη εστία αποτελεί ζωντανό κύτταρο μιας μακραίωνης παρουσίας και μιας παραδόσεως που εξακολουθεί να δημιουργεί.

Ιδιαίτερη υπήρξε η μέριμνά σας για την παιδεία και τα σχολεία της Ομογένειας. Γνωρίζετε καλύτερα από όλους ότι ένα σχολείο δεν είναι απλώς ένα κτήριο και ότι η παιδεία δεν είναι μόνο η μετάδοση γνώσεων. Είναι η συνέχεια της ελληνικής γλώσσας, η καλλιέργεια της μνήμης, η σύνδεση των νεότερων γενεών με τις ρίζες τους και, ταυτόχρονα, η προετοιμασία τους για να συμμετέχουν με αυτοπεποίθηση στη σύγχρονη κοινωνία.

Στηρίζατε τις προσπάθειες των εκπαιδευτικών, των εφορειών, των γονέων και όλων εκείνων που αγωνίζονται να παραμείνουν ανοικτά και δημιουργικά τα σχολεία μας. Με την παρουσία και τον λόγο σας ενθαρρύνατε τα παιδιά και τους νέους μας να αγαπούν την παράδοσή τους, χωρίς να φοβούνται το μέλλον, να γνωρίζουν τις ρίζες τους, χωρίς να κλείνονται στον εαυτό τους.

Ακόμη πιο βαθιά και συγκινητική είναι η σχέση σας με την ιδιαίτερη πατρίδα σας, την Ίμβρο.

Η Ίμβρος δεν υπήρξε για εσάς μόνο ο τόπος της γεννήσεώς σας. Υπήρξε διαρκές βίωμα, μνήμη, πόνος, ευθύνη και ελπίδα.

Με επιμονή στηρίζατε την αναγέννηση της ελληνορθόδοξης κοινότητας στο νησί. Η επαναλειτουργία των σχολείων, η επιστροφή οικογενειών, η παρουσία παιδιών στις αίθουσες διδασκαλίας, η αναζωογόνηση των χωριών, των ναών και της κοινοτικής ζωής αποτελούν γεγονότα με τεράστια πρακτική και συμβολική σημασία.

Εκεί όπου κάποτε φαινόταν ότι απέμεναν μόνο οι αναμνήσεις, γεννήθηκε ξανά η ελπίδα. Εκεί όπου οι σχολικές αυλές είχαν σιωπήσει, ακούστηκαν και πάλι παιδικές φωνές. Και αυτή είναι ίσως μία από τις πιο συγκινητικές κατακτήσεις της εποχής μας: ότι η μνήμη δεν έμεινε κλεισμένη στο παρελθόν, αλλά έγινε δύναμη επιστροφής, δημιουργίας και ζωής.

Ανάλογη είναι και η σημασία των λειτουργιών και των προσκυνηματικών επισκέψεων σε ιστορικούς ναούς και ιερούς τόπους σε ολόκληρη την Τουρκία.

Στην Καππαδοκία, στην Ανατολική Θράκη, στον Πόντο, στη Μικρά Ασία και σε τόσες άλλες περιοχές, οδηγήσατε και πάλι την προσευχή σε εκκλησίες και προσκυνήματα που είχαν σιγήσει για δεκαετίες.

Οι λειτουργίες αυτές δεν αποτελούν μόνο επιστροφή στις πατρογονικές εστίες. Είναι πράξεις μνήμης και συμφιλίωσης. Συνδέουν τους ανθρώπους με τους τόπους των προγόνων τους, διατηρούν ζωντανή την ιστορική συνείδηση και, ταυτόχρονα, καλλιεργούν τον αλληλοσεβασμό και την ειρηνική συνύπαρξη.

Χάρη στη δική σας πρωτοβουλία, πολλές από τις «εσβεσμένες λυχνίες» της Μικράς Ασίας άναψαν και πάλι. Έστω για μία ημέρα, έστω για μία Θεία Λειτουργία, οι παλαιοί ναοί γέμισαν ξανά με προσευχή, ψαλμωδία και ανθρώπινη παρουσία. Και μαζί τους ζωντάνεψαν μνήμες, οικογενειακές ιστορίες και δεσμοί που ο χρόνος δεν κατόρθωσε να σβήσει.

Παράλληλα, η πατρική σας μέριμνα δεν περιορίστηκε μόνο στη Ρωμιοσύνη. Αγκάλιασε όλους τους Ορθοδόξους αδελφούς μας που ζουν σήμερα στην Τουρκία, ανεξάρτητα από την καταγωγή και τη γλώσσα τους. Για όλους αυτούς το Οικουμενικό Πατριαρχείο αποτελεί πνευματική εστία και σημείο αναφοράς. Υπό τη δική σας καθοδήγηση, η Μήτηρ Εκκλησία τούς προσφέρει τη δυνατότητα της λατρείας, της ποιμαντικής φροντίδας και της συμμετοχής σε μια ζωντανή εκκλησιαστική κοινότητα. Αποδεικνύει έμπρακτα ότι η Ορθοδοξία είναι οικουμενική, ανοικτή και φιλόξενη.

Παναγιώτατε,

Εκ μέρους του ΣΥ.Ρ.Κ.Ι, των Κοινοτήτων και των ιδρυμάτων μας και, πιστεύω, όλων των Ρωμιών που βρίσκονται απόψε εδώ, αλλά και εκείνων που δεν μπόρεσαν να είναι μαζί μας, σας απευθύνω ένα μεγάλο και ειλικρινές «ευχαριστώ».

Σας ευχαριστούμε για όσα πράξατε.

Σας ευχαριστούμε για όσα υπερασπιστήκατε.

Σας ευχαριστούμε για όσα διαφυλάξατε και για όσα ανανεώσατε.

Πάνω απ' όλα, όμως, σας ευχαριστούμε γιατί σε ολόκληρη αυτή τη μακρά πορεία δεν πάψατε ποτέ να βρίσκεστε κοντά μας.

Να μας θυμίζετε ποιοι είμαστε.

Να μας καλείτε να παραμένουμε ενωμένοι.

Να ενισχύετε τα σχολεία, τις Κοινότητες και τα ιδρύματά μας.

Να μεταδίδετε στους νεότερους την αγάπη για την παράδοση και, συγχρόνως, την εμπιστοσύνη στο μέλλον. Να μας δίνετε το θάρρος να συνεχίζουμε.

Γνωρίζουμε ότι η διακονία σας δεν υπήρξε ούτε εύκολη ούτε ανέφελη. Υπήρξε, όμως, σταθερή, αφοσιωμένη και καρποφόρα. Μία διακονία που απέδειξε ότι ακόμη και από έναν τόπο μικρό σε μέγεθος μπορεί να ακουστεί ένας λόγος μεγάλος και παγκόσμιος. Ότι από το Φανάρι μπορεί να εκπέμπεται φως σε ολόκληρη την οικουμένη.

Απόψε, παραμονή της συμπληρώσεως τριάντα πέντε ετών από την εκλογή σας στον Οικουμενικό Θρόνο, ευχόμαστε από τα βάθη της καρδιάς μας ο Θεός να σας χαρίζει υγεία, δύναμη, αντοχή και μακροημέρευση.

Να συνεχίζετε για πολλά ακόμη χρόνια την υψηλή και καρποφόρο διακονία σας, προς δόξαν της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας και προς αγαλλίαση της Ομογένειάς μας, για την ενότητα της Ορθοδοξίας και την ειρήνη του σύμπαντος κόσμου.

Και εμείς να εξακολουθούμε να σας έχουμε κοντά μας, πατέρα, στήριγμα και οδηγό.

Γιατί αυτός είναι ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος για τον κόσμο.

Και αυτός είναι, Παναγιώτατε, ο Πατριάρχης μας.

Εις πολλά έτη, Παναγιώτατε!

Φωτογραφίες: Οικουμενικό Πατριαρχείο